

For ikke at vække Mistanke lod Ivan dog et Par Dage hengaa, før han skred til Værket. Han tilskrev da Obersten et Brev, hvori han udbad sig Æren af en Samtale og i korte Træk forklarede Aarsagen.

Efter Modtagelsen af dette Brev tilbragte Obersten en Dag i svære Anfægtelser. Der var straks noget i Brevets Tone, der havde gjort ham svag. Ivan besad i høj Grad den jødiske Færdighed i at indynde sig hos Folk ved at kildre deres Forfængelighed, — og Obersten havde en tynd Hud overfor Smiger. Der var desuden i Navnet Salomon en lødig Klang af Guld, der lød forlokkende i den pengekære Mands Øre.

Det var i Grunden ogsaa ganske imod hans Natur at sidde uvirksom og se paa, at andre handlede. Trods sine halvfjersindstyve Aar havde han endnu for megen Uro i Blodet til godvilligt at gaa paa Aftægt. Nogen fuldt paalidelig Forbundsfælle for Bagstræverne i Landet havde han derfor heller aldrig været. Gemt under Forbitrelsen mod det Nye og Misundelsen og den paatagne Forargelse rørte der sig en hemmelig Sympati. Den gamle Oprørsaad var trods alle Naadesbevisninger fraoven aldrig bleven helt udslukt hos ham. Som han i sin ydre Færd var vedbleven at være det urolige Brushoved med den ligefremme Tale, havde han ikke kunnet overvinde den Tillokkelse, alle unge, stærke og dristige Livsytringer